

den naturliga människans äggo, få lagas,
det hälet med dess fuktiga graden. Man
går järnkraft till naturliga till
för att vilja, att male fattas ett något
vände på Christendomen. Men under
denna sträntes Gudsdykt, som ingenting
annat är, än skamten. Ligger tyotat
fara en "demot": brädet. Ingenting är
gör, ingen bätning fattas, ingen finas för
autolag; man fortfattas sitt gamla lag
venda. Kik som Pöpsen, fars krossar sig
och backar sig på ~~Christen~~ Principiet, men
je monjar och sedan denna utvär-
tes Gudsdykt är undanpönd, börjar
han att försöka och betnaga folk. Så en
gefärligens vilja nu på tidens de äkta
Christendomen: de gå från Naturliga, ber
det till Knagdykt.

1036. När Egoism, ambitionen, och E-
gumnyttan kinner till Farnuettets regjo-
ner, på förmåndes Egoismen till ahend-
de, sjölfständighet och frihet, Ambitionen
på mardas till människas värde äna an-
pönde, reputationen, o. s. v. Egumnyttan dese-
mat förmåndes i Farnuettet, såsom
egande rätt, eller rättighet af hvilka nä-
minnen, Farnuettet sedan utvärketes, lösen
ans människas rättighet. Vi hafue
färat nämt att pligter liksom är begärd
af rättighet, som moralitetens pligter
mat. Hur är pligt, hurigenom
hans moralen är lika med rätt. Så är
det också klart, att människas rättighet

hafue sin grund i Egoism, ambitionen, och
Egumnyttan. Därför kinner kranse människa
sina rättigheter, och kranse liksom är gå. Skola
för att hafue undanpönd, och föra
rättighet. Men pligter kinner liksom den
Naturliga människans, menligen pligter i
hela sin vid, på är liksom undanpönd af
den heliga anda. Huru måtte vi pligter
i kranse, Töflar att rätt, inna människans
hans förmåndes, att kranse är andelig, att
Guds lag farnas kranse, och kranse o. s. v.
1037. Chinen nu moralitet, uti kranse
människas rättighet, farnas rättighetens
på att alla kranse på lika rätt. Farnuettet
att alla hade lika stora mågar: på kranse
kranse alla, som kranse stora mågar,
vetat för kranse kranse. ^{pligter} Egoism, ambitionen,
rättighetens utas den ^{pligter} kranse kranse
ten, kranse utat det i farnuettet kranse
bligut den farnas rättighet, att kranse
na och farnas människas, som kranse.
Uti farnuettet kranse af farnuettet, på rätt, att rän-
ja or kranse ut vägen, uti kranse
farnuettet, af farnuettet på rätt, att farnuettet
farnuettet på att af farnuettet, och ornat
je kranse. Alltså bligut kranse kranse och farnuettet
deltagerna, alldeles af farnuettet kranse
lika kranse. Monne or farnuettet kranse
farnuettet i det kranse farnuettet. Det farnuettet
farnuettet kranse. Den af farnuettet kranse
farnuettet kranse på sin grund i de Egoist
ger kranse af farnuettet kranse
kranse kranse och farnuettet, på att det är
egger kranse kranse att farnuettet kranse
och ornat. Farnuettet kranse i kranse
on and kranse och kranse.

1038. Communismerna yrka eller påstå, att
alla människors kapital lika rättigheter
och denna lära kan inte hållas på o-
natlig, om blott alla människors vane
af Naturens alldeles lika: men för
dagligen, att den ena människans hus
större mårge än den andra, och behöf-
ver färdigt, mera mat än den andra.
Om den rike delade sin egendom med
den fattige, så skulle jämlikheten inte va-
ra länge, efter några tid vare den
fattige mårge lika tårer, som förut.
och kunnigstän skulle han så på sin
bekymrad. Jag tycker att den rike
färdig som den fattige borde äta
afskurat, för att många ihärdiga
manne, för skulle mestadels näcka till
för den hänge. Skulle den rike
färdig ett "auktligt Säg" för skulle äga
nåns begärde kan han en va-
ra mindre. Men skulle så äta mindre
älskade, dricka mindre vin, kläda
sig mindre grann, föga mindre
stat; då kunde det näcka till för
kanon att kunna se del af sitt af-
venflåd ut den fattige.
1039. Skulle den fattige äta för ett
"auktligt Säg" skulle han kunna och
torsta efter nötnedrigheten, då skulle
ägnen hans omhänge, och del af sina
förmögenheter, kan skulle

då föga mindre besvär, och äta bli, att
kanon efter Heroskaperne älska för kan
skulle i Allmänhet föga för förtjänst
för behållit, dag. Men föga kan
han inte på länge, föga kan han
bekken till sin god. Det är i Allmän-
het ganska människor, föga äga på
vanligt af Naturen, att de inte kan
na förfärdig sig, men de djefueller
föga grannar i människor, inelqua-
gis familjen fattiga, genom förtjänst, dyg-
niskhet, stundt, lätta, föga föga föga
grannat, andra äter föga kanonika
genom genighet, frälsket, rikhet och be-
trängeri. Gud när inte för allt detta
stunde, föga vi dagligen se för vana
ägare. Vi se väl, kanonika förtjänst be-
stas, men vi kanonika inte förtjänst
föga.
1040. Förtjänst ligger i mager och föga
kanonika, i förtjänst, i förtjänst, i förtjänst.
delar. Benföga kanonika elaka
dumstana, förtjänst till förtjänst, och den
föga till förtjänst, för till förtjänst, dag
näst till förtjänst och förtjänst.
och medan djefueller förtjänst
grannar i människor, inelqua-
tilaföga och föga föga sig, med föga
förtjänst förtjänst och förtjänst
näst förtjänst, dyg, manliga förtjänst
tår. ah! "det förtjänst, förtjänst, förtjänst
föga när förtjänst, och förtjänst, förtjänst

mattan, fäst på dig glasögonen och läs
Bibeln, och kom ihåg det första stavet
ordet: "ta gnetifanten"

C. C. C. Den döda Troen.

1041. När Luther läste: "Samvetqual och bjer-
teangest" kunde han alltså föreställa sig, att
den lifvande Tro, som han honom upptän-
des, efter samvetqualet, skulle förvandla
sig till en död Tro i Pratestanternas bjer-
te. Redan då var Troen död, när Prate-
stanterna började förfuara sin Tro
med Eld och svärd. Om vanliga King
hafva deliga motiver, på års bevekelse
grundar sig till ett Religionskrig, så
färes. Förne fleb jago väl, att om en-
niskan har nådlighet, att förfuara
sina heligaste intressen, och troad kan
väl vara heligast, äro hennes Religions?
Men juft den färe, att Religionskrig äro
helig, har den ingalunda befläckt med
blod. Frälparens Brud bär inte hafva
blodiga fläckar på sin fröknitt, per-
ra, inte heller på sina neritragna
händer. Dersåne var det också Luther
frögaste årskan och bär att intet
Religionskrig skulle upstå, men
det gick annalunda.

1042. Pratestanterna hade bort be-
finna Frälparens ord: "Håll det svärd
i händerna ty de, som gripa till svärd
skola förgås gossars svärd"

lika titet som Religions fanning kan användas
med fräder och fröflöres, lika titet kan de
förfuaras med Eld och svärd. Det är ordatt
genom andans frö, som Troen kan vithet
och förfuaras. De förte Christna hafva be-
lat sin Tro med sitt blod, men inte med pienter-
nas blod. Lutheriska käre förfuades med
Eld och svärd, och förblef ett Råföredöme
midt i Luther's samet: tvänt annat, Luther's af-
fekt och vilja förblef inquisitionen i Luther's
förra kyrkan: till och med Luther's fjell skalle
om han finge lif på nytt, blifva förblid
af Luther's kyrkans inquisitioner, ty när
människan inte har något andeligt lif, när
han förfuara sitt lekamliga lif. Han finge
miste sitt lif, (för Christum) och skalle behålla
att och det, som behåller sitt lekamliga lif,
han skalle påstå sitt andeligt lif på
nu gätt med Luther's kyrkans.

1043. Hvad fann vi hafva varit avledningen
dertil, att Troen, som har Luther's fjell, som
Luther's, blef på gätt på gätt, och till en
död Tro: Luther's kyrkans, det är inte på
lett att ritet. Luther's fjell tycktes hafva
glämt den "freda och verk", som han var
underkastad på den nya fädelser. Vi
föranlida till denna fädelser, af hur
förrännt en och annan Riktigt i fädelser
talen, att de namligen glämt fredare och
verkten, af glädje demäpner, att den nya
människan blifvit pådd. En fädelser
andelig glömska tyckes hafva beflänt för
fädelser till "Riktigt och Christendomen" (En-
liten fädelser tycktes i denna Riktigt). Utan Troen
fann Troen till denna lilla fädelser, som fädelser
all måst, tycktes Troen hafva glämt, kända

Den nya menniskan blifvit född. han tycker, haf-
na glämt, huru den nya menniskan under-
kalle och bibehåller vid lif. hållit. Tänk, fanns en
der den tid, han följde framman anför, af Inqui-
sitorerna: Tintinn, var förmitt till beaktning
hållit, följde framman, verkade mycket
gadt, men sedan han fick ett gadt Portenat i
Fisland, följde, att det blev en mera vreden
lik. Hans fiender skulle ankängarne af han,
huru för Hedningarna.

1044. Det är vilsenligt, fannit, att Barna-
fäder sken, glämskes freden och verk-
at glädje och fuz, att den nya menni-
skan blifvit född. Vorden: men den
af ruktamarna eller den anbeliga karase
tagas sig anledning af denna, den nästa
kanda föder sken, glämskes, att fagga aggs
fin lukt med anbeliga tragar, och orsaka
denna kanda (den dära Tragar) ar regnande
dnatning: vorden, på inbillas kan alla
markatens och kofskarnas, att han är i
nålfignadt tillstånd, och lät, på alla fader
ner, i alla fader, för sin upstoppade
verk, men när allst kanner anledning
lät, kan fagga in, en kanner vorden,
fina talder, och inbillas alla blinda och
därför fagga, att han (Stats kyr-
kan) blifvit mader till oss, pinn, fann
skall regna vorden med fann, lät,
med inquisition och grynhet.

1045. Joffe m fader kora, att den nästa Stats kyr-
kan kanner Profeterna kofna talat. Hon
nåttar sig vana fann, utkända, kanda
och likval lät, kane de Egyptiska kan

karlarna (vorden) kanna fina bröf. Kanne af-
ta utmätas ike detta Stats kyrkan tillstånd
redan i gamla Testamentet. Men ingår
Stats kyrkan har velat anståga en fader
förebärfte. Jag rader kanner att kanna
fader sken, att allst glämskes, kanda
freden och verk. Hon ar den nästa grund
till Maders kofat, anket. Mången m
gör de heligaste lästen vid Barna fader sken,
fing, att allst taga man, när kan för fader
och verk kan kanner fader sken: en fader
dan freda och verk, förskäcker kenne
allst. Men, kan befinnas ike, att fre-
dan och verk glämskes, fann, kanner
glämskes, öfver den nya menniskan, fader
vorden i erighet, om den nya menniskan
kan bibehåller vid lif. Men villkorat för den
nya menniskan födelse, är den föregående
ny födelse kanner, och detta verk, ingår
franktally för kanner och en, fann vill förkanna
glämskes, att den nya födelse.

1046. kutter har kint freden och verk
kan har haft Samuelt, val och kint
gitt, innan kan blif fader af gann
den kanner fader. Men kan tycker kofna
glämskes freden och verk, fann blifvit mader
one att fader fader: kanner, fader. Kan
fann, att velat freda och verk,
kan den nya menniskan ike fader. Det
kallat kan kan med fader fader. fader
kallat fader fader fader fader fader
kallat, med begärighet om fader af fader
där kanner, fader och kutter fader
kan kanner. fann, vill kanner
af fader mander, att kan vill

villpleda lutheriska kirans bekännelse ifrån
"Så till goringarne," När han spres yttre
de på en alfradig ängs och bätning som må-
te vara det förbjudande vilken till de
lefnande Frans. Sprer bestrykt af frän orätt-
dane att vara en "kärn" och verkkelgen,
Det "tröftriska ordet": "grubbla intet, utan
tro!" anviänd af den dära Frans ankängare
förfam vapen snat sporr. men när han vil-
des påfall, att menniskans genom "engern
och bätningens förtjones följhetur":

1047. När luther framhåll den grundfattan-
att menniskans bli "rättfärdiggjond ge-
nom Frans allena utåt goringen," på
vor det vißt ike hans brenning, att en
christen skulle på afua faser bes besning.
tvänt om yttre han på flere ställen
att goringarne bära vara en följd af
Frans: men vispa Rationalistens påfall att
"Frans är en följd af bätningens" (Sprell)
men den dära Frans ankängare hafva
förfat faken på att menniskans ike bätning
någon faser ängs goringen, likasom på
le en fann fyrtjändes vada fyrtjändes
sigt verk. Det är kioförligen fänt, att
menniskans ike kan förtjones någon
När, fäntken med ängen eller bätning.
men å andra sidan är det också en enig
fanning, att "när quinnans fides bära
hafva kan fides och vikt, och utan
dena Andeliga fides, kan inga
fides på nytt. Genom en fann ängen
och bätning, måske hjertat förbehåll

att omötlaga den lefnande Frans. Således måste
den gamla menniskans fides fides och vikt
inny den nya menniskans fides fides. Detta
påfallande bätning ike allena af Davids
Petrus och den påfallande quinnans ängen, utan
afren af luthers egen erfarenhet skänker Ra-
tionalistens göra när af luthers goringen
de men utan ängen och bätning, kan inga
hafva en lefnande Frans: Detta är vikt påfallande
de. Och den fattig: grubbla intet utan tro!
kan och bätning påfallande på de tröftriska, men
ike på den, fann fides göra sig en Frans.

1048. Sprer, på vikt och lyft af Guds
anda, infag påfallande lutherska fides
kan djupa fides fides, fann bät en fides
af den dära Frans. När påfallande de
före att bläsa nytt lif i de dära bät men
blef fann viktigt anföd för en fides
af de äkta lutherska de fides
kade, viktigt ängen, bätning, ny fides
och ett heligt lefnande på påfallande luthers
fides fides fides, att påfallande vikt
verkelgen, under förgifvande att men
niskans vider fides genom Frans alla
en utan goringen, hvilket är en enig
fanning, på den framhåll, i sin rätta
andning, förgifvande Pietismens fides
att sprer af vikt ifrån den luthers
fides fides i luthers och rätt
färdiggjond. Dessa Franses fides, på
dikande en Frans allena utan goringen
ningan, utan att bät sig en de fides
goringen Frans nödvändiga och förgifvande
onde vilken, viktigt en fides fides
nen den fides fides och vikt fides
bätning, nya fides fides, genom Frans

en fader med kan om "Tron uten
gjøringes". Måtte nødvendigvis en allmän
färdighet utifrån ibland mesken af folkets.
Den dåda Tron sig som kemell Prins
Kjortat. Den fattig, syndfritt bara det Tron
Här hvilken viljans, man vetat bekth.
la Kåfarna uttalades väl icks affmullig
men förtad, komligen inendog; ty den fann
finner alla tron, herar och tron, för det Tron, för
och tron, att "kan med ett fattigt lefverne
måll vanda folig, manneicke en faders
hofna den kemliga afuertiggelset: "synd
fritt bara du tron".

1049. För fattigens till den lilla Mönstern.
"Dietifm och Christendom" tyktes som
fagt är nafna glänt de nödvändigaste
föregående villkoren för den foligöras
de Tron: och den, som förtut bar en Tron
måll kunna tillgöra sig mykhet af den
na afhandling. Den dåda Tron kan
lika för, liksom med den lefvande Tron,
som liket har likhet med den lefvande;
och liksom är det lika för Måll, emellan
likt och den lefvande Mennefken,
som emellan lefvet och dåden. Nämde
Författarna har velat fatta Språk i Mån-
gan, under förvisande, att kan i Kan-
nen om Kåteföndigbarelser afrikt
från den rutterfka Kerkeligheten. Om
Språk har sagt: "man har tillit till pön-
diket tillräckligt om Tron" på den det
te förflås på som Pauli och Jakobs Men-
bara motfärdelse i Kånen om Tron. Ty
Paulus talar om den lefvande Tron.
Men Jakob talar om den dåda

Tron. Luther talar om den lefvande Tron
som alltid och Alltid, här prebikar, för
den, som triffas om för folighet. Men talar
om den dåda Tron som här prebikar, för
någon. Det går icks om, att fatta Luther
och Språk i Kånet, såsom förf till R. och K.
velat göra. Ty fäktat är, att de Mållat Kan-
na afvenen, om de varit färdiga.

1050. Den dåda Tron är ett fattigt förlitande
på Guds nåd; det är en afuertiggelset, som man
någon kan göra fjelt, eller en sådan afver-
tiggelset, som djefvalen kan afstamma
det säga: en sådan afuertiggelset, tvans pub-
jectiva grund befrar, att de rådanas
redriga Passionerna. Mennefken inbillar
sig, att han är försonad med Gud, skunn
han är inspirerad af djefvelen. Man
inbillar sig att man är älskad af Gud
När man älskar sig fjelt och vandra
dessa fjelt bedrägeri, för det Tron, en föda.
Tåne fäktat står det kan, fullkanne
lign och vetteligen afuertiggelset, att
Tron var en fjelt: Tron fäktat
att kan älskade Trälpare, för
kågl att kan kunde braga sig up-
blod för Kanon. Men kan gick
det? Alltfammare var bara ett
fjelt bedrägeri. Och uti detta fjelt
brägeri fäktat ännu den folig
hopen i fymmetet Alltid, på den
dett, som ännu ligas Kåsa Någon
vardnad för det Kåliga.

1051. Påbelen i de större, hädsebara tyckes i allmänhet vara till för det likgiltiga att den icke bryr sig om hvarken hälsomål eller helande. De vilja icke tala om de helbara kända sanna, samt vilja uppenbart påaktadt det heliga. För dem är den finliga synen ingen den hafva följt på jorden. Därför Backen och Venus äro deras Gudar. De tro sig hädna. Uppfyllt alla nödvändighet, när de låta sina händer dögas: de anse sig hafva uppfyllt alla christenhetens förordningar, när de för sigs skuld gå ut eller på gånge om året till Herrans Nativant, när pånåsnigt besöka färd, betningar, rite förs och d. När då den af reoraffar dem ge de sig beskedligt att batten och tänka som bränges, när kan tyckte, att vällingens var för tunn, hvar vände om skeden, och fader: följ med hvad som vill."

1052. Men afven den enfallige, som icke känner sig ego nog styrkt i tro på det, att refarens bant alla otternätningar, Männens fin tro frigta i lifets viktigaste ögonblick, snarare kan följans den subjectiva grunder för sin afventygelse. Han söker väl en styrka för sin tro, på sin egenhet, Men detta medel, såsom nämnde, endast objectuelt, är icke tillräckligt att påstå skundat. Ty de kan och driga har gått igenom Naderis

ordning, för fäkner kan den subjectiva grunden för sin afventygelse, kan fäkner den till ena, vilken hand äro kända på det. När människans tillgär sig försäringens Naderis, utan pånåsnande, ängen bätning, omvändelse, påfädelse, m. m., blir det en död och blind auktoritet, tro. Den är död, snedare den, enligt fäkner, vilken hand är utan grunder, den medförens, sinnes förändring, den omfångas icke ifrån. Den är blind, snedare fäkner den, besvande pånåsnande, Naderis, icke kännbar; den pånåsnande, vilken hand fäkner, alldeles, med ett ord: en fäkner, Tro, som endast är en förmodan, en inbillning, ett merande utan tillräcklig grund, lemnar den som människans, det afgörande ögonblicket, rite förtröfvar.

1053. Tilafafin, som känner vilken grunder för Naderis, fördras för sin afventygelse, Uppgör sin näkning med Skapaneri, med ett att uttänkt system, Grunder för, hans afventygelse, en tilliga ting, bestas icke rite moraliska pånåsnande, för, fäkner, ängen, väckelse, omvändelse, pånåsnande, eller den kännbara förföring, vilket allt för honom är möjligt och fanatiskt. I det fläktet byggs han ett system på vilka förutfattade ideer om människans. Indeliga Naderis, sin vid förtröflet och den fria moraliska viljan ligga till grund afventygelse. Han tror icke på Naderis, snarare endast rite, än sin egen inre, därför, förklarar han auktoritet, Tro. Hvad daniel

en fredag, en dag, och kortfredag, en kafa
 fredags dag, på hvilken denna tjines bekant
 1058. Komme nu den, som har en så
 tro: renare, lifet värre och en stark
 och öfvertrifning, tror han sig dock bestäm
 digt vara en kristen. Han lifar på
 den lifliga inbillningen, att han
 af sig och förbitande på Christi fö
 ljare, har fått sin synder förlåtelse.
 Och denna tro, att omöjligt kan ett
 öfver, utan den sorg, som är ett
 figne, utan förtärlighet och värde, utan
 samvetsqual och hjertanget, som till
 ena sig Christi följare, denna tro
 hos öfvertrifning grundat på en från
 beredelse. Ty när hos vil öfvertrif
 förmålande gått ut på, att öfvertrif
 den nästa förtärlighet, och
 den nästa förtärlighet, eller den öfvertrif
 ga förtärlighet och värde, som värde fö
 ga den nya förtärlighet? Har inte öfvertrif
 genom sitt förtärlighet lifet värre och
 genom sitt förtärlighet ett annat lifet värre
 hjertat till, att förtärlighet den öfvertrif
 förtärlighet öfvertrifning, att all förtärlighet, som
 kan till en öfvertrifning, är be
 na förtärlighet, och värde förtärlighet? Har
 inte öfvertrifning öfvertrifning förtärlighet
 genom ett annat lifet värre, som förtärlighet i sam
 med med öfvertrifning, öfvertrifning sig
 i förtärlighet och värde förtärlighet, och förtärlighet
 som förtärlighet? Det på förtärlighet förtärlighet

1057. Våra förmärsta andeliga Salares barnbarn
de gås inte ut på att säga, Måns niffrar och
mörbulta gammelsalen med Laffing Reser-
mare, och samvingsen barthuggar och Måns,
de Månsas inte fliska hål på gammeld
dams ettergäse med samvingsen, och de
kapas inte mot att Måns pyntaren
flänkande rengöras med natoknifsen.
Efter kapas de mot att Månsas kast
dåsköttet från samvetet, på det att
gammelsalens är etaliga. Samvetet
inte skall blås och frids försas i Erighe-
ten. I stället på att fliska hål på ett
håldenre, lägga dessa andeliga quast-
salarens mjuka gnät på Jön Jönens
flänkande rengöras. I stället på att
Månsas kast dåsköttet från samve-
tet, lägga de fäkonhet salarens på Sam-
vetet försen. I stället på att, niffrar, Måns
och mörbulta det fliskhålen Månsas
fläkthjertat, på de öfver att samvingsen
med kastknifsen, och gås den med "Enc-
kanet ner till etastill."

1058, våra ädeliga Talare småända
 gör mest ut på att imponera och mjuk-
 ka oss de naturliga känslorna. För
 att släpa sig in hos de känslofulla,
 gråter Orhedskanten hjälps, och att in-
 går sunnare skulle gråta. Men som
 mjukar kan på Predikstolen, på det
 att den lufsliga Getarsten skulle på
 de känslofulla nerby. Men som
 mjukar kan oss de naturliga känslor
 na, och fäster gemenskapen i kärlek.

Reformellen njötter han de Kärleksful-
laa joner för att predica ut deras Lärar. Han
känner Brändgubbarnas mycke brast och
känner tårklättarne. ibland för han hela
Hälsan full af tårar, men dessa tårar flytta
ofta förskäp i Herrens Försök, så licks der-
af inget värling följis. Han som anställa
han ett förfärligt Kampadmarer på
Brändgubbar res tårar i kildens. det
lats det som nollande tårar på kyrk-
tak. Men allt detta Herrens kjerper
intet kjerper Profeten eller Förfärlig-
gen, så vida inget värling, frukt i
der sig i: Förfärlig.

1059. Det sådant flammes och njötter kan
afstora, brast en kund Religion, då för
flamingen flammes tros sig vara för-
fett i: trede kimmelen, rikstad de
dagliga lefverna, utviser, att både Prof-
ten och Förfärligen äro nämnde
Helvetet i kimmelen. Man inbil-
lar sig, att man är en Christen, chener
Passionerna flamma der lene i: Kätet
fann brast de ärljas. Man tros sig vara
pännyttad i: "vreda och värt": man
tros sig hafva flammes i: kimmelen
ket uten att hafva gått igenom den
tränga porten. Gammal åtaner Rayen
ut, vred kull och här, i det dagliga lifven
ret. man frös, man fager, man fläs,
man kanner bekann kyrkan och
ändä är man bländig och gnäpändig
vid altordiften. Det som kan gätt

för gammal åtan, att vara en fullkänd och
Christen, det är lyftigt för Kätet, att vara
och ligga vid trälkanen, brast. Så ja gadt
Käp skulle någon kunn vilja kanna
in: kimmelen, och till denna Förfärlig-
rikademy. Profeten kallas nämnd i: Kätet
på den gärande fyrabackens: den fäkt
kann flammes nämnd kimmelen.

1060. Första sticket, för en allmänness
församling, bestas deruti, att fyndaren för
ett kätt medvetande af sin fyrastall.
Men kunn skall han på medvetande
af sin församling, som medvetande
ner, kanna med degen i: kunn
blifvit värt en fyrastallens: och
föret äro alla djänkhet i: kätt
med fläsk närmst. Den åtnagne
gärdspagden fager till Herrens gälden.
"tag ditt kätt, gätt mig kett och fläsk fläsk."
Det vill säga: den gärdspagden fager
till en och kunn fann kunn för fyrsta
fläsk: "ingalunda är du den största fyr-
daren: nag på du förtäta". Fyndaren
han vara lyfzig värt men kunn
ket kunn fläsk af sitt fläsk. Då kunn
mer den åtnagne gärdspagden, och
frågar: "kunn mycket af du kunn
fenna fläsk". d.v.s. vilka fyndaren
du på ditt kätt: och när den värt
te fyndaren fager: 100 pund fläsk, då
fager den åtnagne gärdspagden "tag
ditt kätt och fläsk". d.v.s. icke är du den
största fyndaren, inte kunn du gärdspagden

ägnar den sakens. någ ålås den fällig med minsta
gnubblan. Genom detta förefaller ännu frän-
ga handlingar fatt, hos många blifvit i 1863
färd, och förblifvit en nästast.
1061. man kan ike kallas vänta, det är profet,
som gjell sakens att förändring. Men
den, annars, skall kunna någ ålås för-
dane, genast den många porten. "Kamrat
en blind ledas en blind, falla de ike
i: gnar.?" Den som gjell hos blifvit
någ ålås att uten predika vänta, kan
ike förda af andra en fader predika och
vänta att någon till lifvet bli sonad och
raktas träng. Den, som gjell är en nåd-
tyg, lås andra att skiljas 90 på 190. De
som nu för tiden äro färd till väktare
på himen, menas äro menand, framme
kändas de skall intet skuna. Myrkan
är full med nådtyg, uten Rationa
lifferna eller fränkanerna, som ike blif-
ra någ ålås, men de äro dygiga och
fyndiga: de utgåra det nådtygiga. 1861.
D. D. R. Den döda Trons förhållande till
Dietismen och läfriet.

1062. Vi måste förutgått, såsom bekant,
att uti den tid som förutgått omellan
Dietismen och andra fider, att skiljas
fader fader i andra fider, är helgelsen
det förutgått, i läsa, det
vill säga, lagens rätta bruk, uti i funder-
het de nya böckerna, hvilka Dietis-
na vetat förutgått omellan Läsanen,
annmärkingar, den om. De för de
Dietis, afhandling om läfriet

1. Skellef. Den yrkas helgelsen fram-
för allt, under det att Läsanen förda
väckelse, anger, förutgått, nyförelse
Tron och helgelsen. Men vet ike, för-
före Dietismen: Norrbotten och West-
botten på ifrigt skiljas läsa om
Helgelsen med affende på Läsanen
hvilka enligt Dietismen, tar ike
bygga sig om helgelsen. Om man för-
toga Dietismen, egna helgelsen till min-
sta, på tycks denna Helgelsen ike förda
fader, hos utgått af fader
någ ålås, hvilka Dietismen, gjell
tillfärdig, på, antingen man aff-
denas fatt, att gå till vänta på Rikets
garra, men det den omellan fader
ner att, utgått den omellan
hjärtat, är Trons förhållande
1063. Betraktas man den fatt, att fram-
för andra fader behållas, att
framme de största Rationerna,
man, att skiljas, gjell, ike
fram, af den som den fatt, att in-
skiljas fader Trons intrades, på ty-
cks man hafva ett och annat, att
annmärkas om den, förutgått Hel-
gelsen, på fram det ike näst till Hel-
gelsen, att Dietismen Trons, med fader
älskare om Trons. Att kan fader
fram med Dietismen och Skiljas, att
hos fader, med den som Trons
och af den som med den, som fader,
allt detta Trons förutgått
till Helgelsen, omellan Dietismen
modligen bygger den afvetigelsen.